

ਸਿਵਲ ਮੂਲ

ਏਐਨ ਗਰੇਵਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ.

ਮੁਕਤਸਰ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ (ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਅਤੇ ਐਸਪੀ ਚੋਪੜਾ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ
ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ

1964 ਦੇ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰ. 32.

ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ (1913 ਦਾ VII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 281(2) -ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ (1 ਦਾ 1956)— ਐੱਸ.
633(2)- ਸੰਭਾਵੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਹਤ—ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ—
ਨਵੰਬਰ, 5 ਵੇਂ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਰਾਹਤ—ਕੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 633 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ
ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 281(2) ਅਧੀਨ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸੰਭਾਵਿਤ ਅਪਰਾਧਿਕ
ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ
ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਗਾੜਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ
ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ, ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਜਾਂ
ਦੇਵਦਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕਥਿਤ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਡਿਫਾਲਟ ਜਾਂ ਡਿਊਟੀ ਦੀ
ਉਲੰਘਣਾ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ
ਤੱਕ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਸੀਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ
ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ
ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 633 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਕਾਮ
ਕੰਪਨੀਆਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 281(2) ਅਧੀਨ ਰਾਹਤ ਮੰਗਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। , 1913.

ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913/ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 633 ਅਤੇ 518 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ
281/216 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ , ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਰਾਹਤਾਂ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ: -

(a) ਉਪਰੋਕਤ ਵਰਣਿਤ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਅਤੇ 30 ਸਤੰਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲ ਲਈ
ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਕੋਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਜਾਂ ਦਾਅਵੇ ਦੇ
ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ;

- (b) ਰੁਪਏ ਦੇ ਖਰਚੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿਓ। 11,282 ਮੇਸਰਸ ਸੀਮੇਸ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ। 18,718.00 ਕਸਟਡੀਅਨ ਐਨੀਮੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ
- (c) ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਜੋ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ, ਬੀ.ਆਰ; ਟੀਵੀਯੂ , ਐਸ ਕੇ ਤੁਲੀ ਅਤੇ ਡੀ: ਆਰ ਨੰਦਾ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਸੀਡੀ ਦੀਵਾਨ; ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਲਈ।

ਜੇਐਨ ਕੋਸ਼ਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਐਮਆਰ ਸ਼ਰਮਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਨਾਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.—ਇਹ SP ਚੋਪੜਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਚਾਰਟਰਡ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ - ਨੰਬਰ (1) ਅਤੇ ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ SP ਚੋਪੜਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 281 ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 216 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1913 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਜੋ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਮੁਕਤਸਰ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ (ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) (ਕੰਪਨੀ ਕਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ) ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 30 ਸਤੰਬਰ, 1942 ਨੂੰ ਇਹ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 1949 ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 1 ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 1 ਦਾ ਉਸ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀਨੀਅਰ ਭਾਈਵਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ , ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਤਰਲ ਡੇਟਰਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ । ਅਗਸਤ 1947 ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ 1948 ਤੋਂ 1949 ਦਰਮਿਆਨ ਦਿੱਲੀ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਫ ਕੰਪਨੀਜ਼, ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਕੋਲ ਸਮੇਂ-

ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਰਿਟਰਨ ਜੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਕੋਲ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ 8 ਜੁਲਾਈ, 1950 ਤੋਂ 5 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਤੱਕ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 30 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਤੱਕ ਦੇ ਖਾਤੇ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਓਕਾਰਾ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ ਐਲ ਓਬਰਾਏ (ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ) ਦੁਆਰਾ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1,00,000 ਅਤੇ 1947 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ, ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਖਾਤੇ ਦਾ ਬਕਾਇਆ, ਉਸੇ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫਰਵਰੀ, 1960 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ 30 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀਮੇਸ ਲਿਮਟਿਡ, ਲਾਹੌਰ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਕੁੱਲ ਦਾਅਵਾ ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। 35,000 ਤੋਂ ਰੁ. 40,000 ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਗਸਤ, 1947 ਤੱਕ ਅਣਵੰਡੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਉਚਿਤ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ 1948 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ 30,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਅੱਗੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼. ਦੁਸ਼ੇਕ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐਨ. ਤਨੇਜਾ , ਚਾਰਟਰਡ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ। ਕਟੋਡੀਅਨ, ਬੰਬੇ, ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਵੰਡਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਲੀਅਰੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਕਿ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਗਸਤ, 1949 ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਕਤ ਰਕਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗ੍ਰਿੰਡ ਲੇਜ਼ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ

ਸੀ। ., ਸ਼ਿਮਲਾ , ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 30,000. ਇਹ ਰਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਟੇਡੀਅਨ, ਬੰਬਈ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੈਰਾ 13 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ Kh ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈਣ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨਜ਼ੀਰ ਅਹਿਮਦ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਉਸ ਨੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਖ . ਨਜ਼ੀਰ ਅਹਿਮਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਜੂਨੀਅਰ ਸਾਥੀ, ਮਿਸਟਰ ਦੁਸ - ਸ਼ੇਕ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈਣ ਲਈ ਬੰਬਈ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੰਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਚੁੱਛਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਟਾਫ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਕੁਝ ਖਰਚੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕੁੱਲ ਰੁਪਏ ਦਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 11,282 . ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 11,282 /- ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 18,718 ਰੁਪਏ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਕਸਟਡੀਅਨ ਨੂੰ ਚੈੱਕ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰਾ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੱਕ ਚੱਲੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੋਇਆ। 30 ਸਤੰਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਏ ਸਾਲ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 244 ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਫ ਕਾਮ ਕੰਪਨੀਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 58 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ-'

"ਕਸਟਡੀਅਨ ਐਨੀਮੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਬੰਬੇ 30,000" ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਰੁ. 30,000/- ਕਸ - ਟੇਡੀਅਨ, ਬੰਬਈ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੁਪਏ। 18,718 ਉਸ ਨੂੰ ਚੈੱਕ ਰਾਹੀਂ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਰੁ. ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ 11,282 ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਬਿਆਨ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਰਟਰਡ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਫਰਮਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਰੁਖ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਰਾਮ ਸਰਨ ਖੰਨਾ , ਜੋ ਕਿ ਏ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 1 ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰਲਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਸਦਾ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਤੰਬਰ 1963 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਮਨੋਰਥਾਂ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਰਾਮ ਸਰਨ ਦੀ ਮੌਤ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨਾਲ ਕੁਝ

ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਹੀ ਸੀ। ਪੈਰਾ 18 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਬੇਨੇਟ, ਕੋਲਮੈਨ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਵਿੱਚ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਿਮਟਿਡ, ਸਾਹੂ ਜੈਨ ਲਿਮਟਿਡ, ਅਸ਼ੋਕਾ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਲਿਮਟਿਡ, ਨਿਊ ਸੈਂਟਰਲ ਜੂਟ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਰੋਹਤਾਸ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੈਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਅਤੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੈਨ ਨੇ ਰਾਮ ਸਰਨ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। .1 ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਮੇਤ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ-ਮਰੋੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੈਰਾ 19 ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੈਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਿੱਲੀ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇੱਕ ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦਿਖਾਏ ਸਨ। 30,000 ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੁ. 18,718 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇੱਕ ਦਯਾਵਰਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੈਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚ ਦਰਜਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 1955-1956 ਅਤੇ 1956-57 ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ ਚਾਰਟਰਡ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੀ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਤਰਕ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਸਟਡੀਅਨ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਡਿਫਾਲਟ, ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਗਲਤ ਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ 30 ਸਤੰਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲ ਲਈ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਕੋਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਜਾਂ ਦਾਅਵੇ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਗਸਤ, 1964 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਦਬਾਏ

ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੈਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਿਆਂ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 18 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਅਤੇ ਦਯਾਵਰਤ ਨੂੰ 18 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਦਯਾਵਰਤ ਨੇ 17 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ.ਆਰ. ਭਸੀਨ ਰਾਹੀਂ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1964 ਦੀ ਧਾਰਾ 518 (ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 633 ਅਤੇ 518 ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1961 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਤਕ ਫੰਡਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਸਟਰੀਟ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੈਨ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਪੈਰੇ 1 ਤੋਂ 18 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਜਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਪੈਰਾ 20 ਤੋਂ 23 ਵਿੱਚ। ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਫ ਕੰਪਨੀਜ਼, ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਕਮਲਾਨੀ ਨੇ ਵੀ 5 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫ 8 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1948 ਤੋਂ 30 ਸਤੰਬਰ, 1949 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 244 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਨੂੰ 29 ਜੁਲਾਈ, 1964 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ

ਨੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਤਾਰਾ ਚੰਦ, ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ * ਸਟਰੀਟ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਫਆਈਆਰ ਨੰਬਰ 69, ਮਿਤੀ 28 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰੇ 17, 18 ਅਤੇ 19 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੈਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਧੀਨ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ 10 ਅਕਤੂਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੈਸਰਜ਼ ਬੈਨੇਟ ਕੋਲਮੈਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸਪੀ ਚੋਪੜਾ ਨੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1963 ਨੂੰ, ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਰਨ ਖੰਨਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ.ਐਲ. ਮਜ਼ੂਮਦਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਜੋ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਸਨ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਕੰਪਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿਭਾਗ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗ ਮੰਤਰਾਲੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸਪੀ ਚੋਪੜਾ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਭਗ 25 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਉਕਤ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਰਨ ਖੰਨਾ ਨੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੈਸਰਜ਼ ਬੈਨੇਟ ਕੋਲਮੈਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।

ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ-

ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਡੀ. ਅਗਰਵਾਲ, ਮਾਲ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਭਾਗ (ਕੰਪਨੀ ਲਾਅ ਡਿਵੀਜ਼ਨ) ਦੇ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਲੇਖਾ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਾਹੂ-ਜੈਨ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਇੱਕ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵੀ ਹਨ, ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 240-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੌਰਾਨ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਪੀ. ਜੈਨ ਦੇ ਕਲਕੱਤਾ ਸਥਿਤ ਨਿਵਾਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਪੀ. ਚੋਪੜਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸਪੀ ਜੈਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।”

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕਮਲਾਨੀ ਨੇ 4 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ

ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ। ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ "ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ" ਲਾਗੂ ਸਨ।

27 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਸਟਰੀਟ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਕਿ Liqui dation Mise ਵਿੱਚ. 1964 ਦੇ 112, ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਸਟ੍ਰੀਟ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ (ਦੱਖਣੀ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ) ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 25 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੁਣ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਓ, ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਯਾਵਰਤ ਦਾ ਹੁਣ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। 25 ਮਈ, 1965 ਨੂੰ ਜੇ ਚਲਾਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 3 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਰਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਾਰਵਾਈ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। . ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਲ.ਐਸ. ਟਾਈਟਸ, ਸਕੱਤਰ ਟੈਰੀ (ਕੋਆਰਡੀਨੇਸ਼ਨ), ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦਾ ਮਿਤੀ 2 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ* ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਬਰੀਕੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਦੇਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਗ੍ਰਿੰਡਲੇਜ਼ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ, ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰੁਪਏ . ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਫੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 30,000, ਪਰ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ਾਂ (ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ) ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਰਾ 13 ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 11,282/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ Kh ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮੁਦਰਾ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ੀਰ ਅਹਿਮਦ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਜੂਨੀਅਰ। ਇਸ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦਾ ਪੈਰਾ 7 ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ: -

“ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 14 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 1 ਮਾਰਚ, 1950 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਰਾਹੀਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਚੈੱਕ ਭੇਜਿਆ। 18,718 ਉਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ 55 ਫੀਸਦੀ ਹੈ। ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਇਸ ਰਕਮ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਹੇ ਪੱਤਰ ਅਨੁਸਾਰ 55 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਟੋਡੀਅਨ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਲਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੈਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਖਰਚਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। 30,000 Custodian, Bombay ਨੂੰ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ Rs. 18,718 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਜੈਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਮਨਘੜਤ ਇਰਾਦਿਆਂ

ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਇਸਤਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਸਦੀਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਿਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੁਲਿਸ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਵਾਬੀ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਸਥਾਪਨਾ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ.ਸੀ ਮਲਿਕ, ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਡੀਐਸਪੀ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੈਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ.ਸੀ ਮਲਿਕ, ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਦੌਰੇ 'ਤੇ, ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੈਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਰਚ, 1965 ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਐਲ.ਡੀ. ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੁੱਚੀ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ 25.05.1965 ਨੂੰ ਕੇਸ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲੰਘ ਗਈ ਸੀ ਕੇਸ ਦੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮੁਦਰਾ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀਆਂ 27 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੰਚਾਲਿਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਲਾਰੈਂਸ ਵਿਖੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੰਬਈ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਸਹਾਇਕ ਨਿਗਰਾਨ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ ਨਾਲ ਹੋਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਅਤੇ ਮਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਹੀ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਉਸ ਰਚਨਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ

ਜੇ ਜੁਲਾਈ/ਅਗਸਤ, 1949 ਵਿਚ ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਮੰਨੀ ਗਈ ਸੀ। 18,718 ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐਨ. ਤਨੇਜਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪੱਤਰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਜ਼ ਦੇ ਦਫਤਰ ਦੁਆਰਾ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 1 ਮਾਰਚ, 1950 ਨੂੰ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਰਾ 16 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਕਸਟਡੀਅਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਸਟਾਕ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਕਈ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਇਹ ਕੰਪਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਕੰਪਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਤੱਕ ਦੇ ਫੰਡ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਜਨਰਲ ਬਾਡੀ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਸ.ਪੀ. ਚੋਪੜਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਅਕ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਨਾਜ਼ੁਕ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਕੀਲ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤੀ ਗਾਹਕਾਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਵਕੀਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਗਾਹਕਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ, ਪਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ।

ਪੈਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੇਸ਼ 15 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗ੍ਰਿੰਡ ਲੇਜ਼ ਬੈਂਕ ਦੇ ਸਬੰਧਿਤ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਵੀ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਮੱਗਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

“ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ -ਜਨਰਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ, ਉਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ: -

(1) 2 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਐਲ.ਐਸ. ਟਾਈਟਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 7

ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਦੇ ਰਖਵਾਲੇ ਦੀ ਫਾਈਲ।

(2) ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ.ਸੀ ਮਲਿਕ, ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਿਨ ਟੈਂਡੇਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਪੀ. ਚੋਪੜਾ, ਮਿਤੀ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(3) ਪੁਲਿਸ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਿਕਾਰਡ ਜੋ ਮਿਸਟਰ ਟਾਈਟਸ, ਮਿਤੀ 2 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ 25 ਮਈ, 1965 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਨਵਰੀ, 1964 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਚੋਪੜਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਦਯਾਵਰਤ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਇਹ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ 1 ਮਾਰਚ, 1950 ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਵਾਲਾ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ C/1 ਮਾਰਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ, ਜੋ ਕਿ ਟੀਸੀ ਮਲਿਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, (C/2 ਚਿੱਠੀ)। ਸਿਰਫ ਇਕ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਨੇ ਲਾਭਅੰਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ 8 ਜੁਲਾਈ, 1950 ਨੂੰ ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 58 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ ਸੀ/3 ਮਾਰਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ 15 ਅਕਤੂਬਰ 1965 ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਹੁਕਮ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਬਿਆਨ 21 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਰ, ਗ੍ਰਿੰਡਲੇਜ਼ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ, ਸ਼ਿਮਲਾ ਦਾ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 25 ਮਈ, 1965 ਅਤੇ

21 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਮਿਸਟਰ ਟਾਈਟਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪੱਤਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਨੰਬਰ 2 ਗਲਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਰਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 18,718 ਰੁਪਏ ਦਾ 55 ਫੀਸਦੀ ਹੈ। 32,332-11-0 ਪਲੱਸ ਰੁਪਏ 1,700 ਅਤੇ ਵਿਆਜ, ਲਾਗਤਾਂ, ਆਦਿ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਚੈੱਕ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਮੁਕਤਸਰ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟੇਡ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਨਿਪਟਾਰਾ ਰਸੀਦ ਦਿਓ, ਹੁਣ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। "

ਮਿਸਟਰ ਟਾਈਟਸ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦਾ ਪੈਰਾ 7 ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਥਿਤ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਕਿ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ 55 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦਾ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, 18,718 /- ਰੁਪਏ ਦਾ ਚੈੱਕ 55 ਵਜੋਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਦਾਅਵਾ. ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਟਾਈਟਸ ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਨਾਲ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 55 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦਾ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜੋ ਰਕਮ ਭੇਜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਦਾਅਵੇ ਦਾ 55% ਸੀ. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ 55 % ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਪਰ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮਿਸਟਰ ਟਾਈਟਸ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੜਕਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀ/3 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਰ ਬਿਆਨ,

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਸਟੋਡੀਅਨ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਅੰਕੜੇ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 30,000, ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਸਹੂ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਦਾ ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 58 ਵਿੱਚ 30,000 ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੁ. 18,718 ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਚੈੱਕ ਰਾਹੀਂ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰੁਪਏ। 11,282 ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਖਰਚੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀ/ਐਲ, ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 11,282 ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਆਦਿ ਲੈਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 58 ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ 30,000 ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਸਹੂ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਖਰਚੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਨੀਕੀ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਨਿਗਰਾਨ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਕਲੀਅਰੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬੇਲੋੜੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਅਤੇ 11,282/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਲੁਕਾਏ ਜਾਣ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:-

- (a) ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਫ ਕੰਪਨੀਜ਼, ਜੋ ਕਿ ਫਾਰਮ ਨੰ: 58 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਸੀ/3) ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਝੂਠੇ ਜਾਂ ਗਲਤ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ, ਦੀਵਾਨ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਚੇਤਨ ਦਾਸ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ।
- (b) ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦਯਾਵਰਤ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਸੂਚਨਾ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰਲੇ ਕਾਰਨ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ *ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।*
- (c) ਗ੍ਰਿੰਡਲੇਜ਼ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗਏ ਖਾਤੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।
- (d) ਉਚਿਤ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ " ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਰਖਵਾਲੇ, ਬੰਬਈ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ। 18,718 ਦੇ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਖਰਚੇ ਦੀ ਰਕਮ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਸਵਾਮੀ, ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਤਤਕਾਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਸਟਡੀਅਨ, ਇਹ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਤੋਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 18,718, ਕਾਫ਼ੀ ਖਰਚੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਕੁੱਲ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਕੱਟੇ ਗਏ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬਈ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

(e) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਹੀਤਾ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

(f) ਭਾਵੇਂ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਪਰ 27 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਚਲਾਨ 25 ਮਈ, 1965 ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਤੱਕ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(g) ਬਹੁਤੇ ਪਦਾਰਥਕ ਗਵਾਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਸਾਰੀ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 30,000 ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 58 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਸੀ/3) ਵਿੱਚ ਰਖਵਾਲੇ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਬੰਬੇ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਦੋ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਰੁਪਏ . ਕੁੱਲ 30,000 ਸਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਡਿਫਾਲਟ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਸੀ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 281 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਘੇਰੇ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ:

281. (1) ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਨੁਕਸ, ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ , ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਡਿਫਾਲਟ, ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ , ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ , ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ

ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕੇਸਾਂ ਸਮੇਤ, ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਡਿਫਾਲਟ, ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਤਾਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ।

"(2) ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਗਲਤੀ, ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਰਾਹਤ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੀ ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜੋ ਇਹ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਡਿਫਾਲਟ, ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ। ਲਿਆਇਆ।

- (3) ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹਨ: -
- (a) ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ;
 - (b) com ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਏਜੰਟ ;
 - (c) ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ;
 - (d) ਵਿਅਕਤੀ , ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।"

ਇੰਗਲਿਸ਼ ਕਾਮ ਪੈਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1929 ਦੀ ਧਾਰਾ 372 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਸਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 281 ਨੇ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ। *ਰੀ ਬੈਰੀ ਅਤੇ ਸਟੈਨਸ ਲਿਨੋਲੀਅਮ, ਲਿਮਟਿਡ* (1) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਜੋ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ

ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦਾ ਰਾਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਐਕਟ ਦੀ 141, ਧਾਰਾ 372 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਹਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਗਮ ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ) ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਧਾਰਾ 372 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 141 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਗਮ ਜੇ. ਨੇ ਦੱਖਿਆ--

"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਜੁਰਮਾਨੇ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਹਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਕ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਪਾਤਰ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।"

ਮੁੜ ਗਿਲਟ ਐਜ ਸੇਫਟੀ ਗਲਾਸ ਲਿਮਿਟਿਡ (2) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਦੋ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 372 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੰਜੀ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕੁਆਲੀਫਾਈਂਗ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੁੱਲ। ਦਰਅਸਲ, ਇੰਗਲਿਸ਼ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1929 ਦੀ ਧਾਰਾ 141(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 372 (1) ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਕਮਾਤਰ ਅਦਾਲਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 372(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗੀ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤਕਨੀਕੀ ਨੁਕਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੜੇ ਗਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗੀ; ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਉੜੀਸਾ ਜੂਟ ਐਂਡ ਕਾਟਨ ਮਿੱਲਜ਼, ਲਿਮਿਟਿਡ (3) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 281 (2) ਦਾ ਘੇਰਾ ਉੜੀਸਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੰਬਿਤ ਹਨ, ਕੇਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਲੰਬਿਤ ਹਨ।

ਅਦਾਲਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੜੀ ਗਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਨ ਇਨ ਰੀ ਤੇਲਾਰਾਮ ਜਾਲਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 (ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 281 ਦੇ ਬਰਾਬਰ) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ "ਦਾਅਵੇ" ਵਿੱਚ ਦੰਡ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਰਗੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 162 ਦੇ ਤਹਿਤ, 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 220 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ / ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਡੇਕਨ ਲਿਮਿਟਡ (5) ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੇਰਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 1956 ਦੇ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 633 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉੜੀਸਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਹੈ ਪਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। 2) ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦਾ ਘੇਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ "ਦਾਅਵਾ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੇਲ ਧਾਰਾ 633(2) ਅਧੀਨ ਫੜੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਠਾਕੁਰ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਬਿਸਟ ਬਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਫ਼ ਕੰਪਨੀਜ਼ (6) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 633(2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਲਟ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਏ.ਪੀ. ਸ੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ. ., ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚੌੜਾ ਹੈ, ਦੰਡ ਅਤੇ ਦੀਵਾਨੀ, ਪਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਸਿਰਫ਼ ਫੜੇ ਗਏ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸਿਵਲ ਦੇਣਦਾਰੀ ਲਈ ਦਾਅਵਿਆਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੰਡਕਾਰੀ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ _ ਮੈਂ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਚੇਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ, ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉੜੀਸਾ, ਬੰਬਈ ਅਤੇ ਕੇਰਲ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਇਕਸਾਰ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਲਈ ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 633 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 372(2) ਦੇ ਅਧੀਨ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 281 (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਭਾਵਿਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ

ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 281 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਲਸਫੋਰਡ ਬਨਾਮ ਦੇਵੇਨੀਸ (7) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਭੰਗ ਹੋਣ ਨਾਲ V ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਵਿਗਾੜਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਥਿਤ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਡਿਫਾਲਟ ਜਾਂ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਆਦਿ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੀਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 282 ਅਤੇ 282-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 282 ਅਤੇ 282-ਏ ਝੂਠੀ ਰਿਟਰਨ ਕਰਨ, ਆਦਿ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੋਕਣ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਤੋਂ ਕਲੀਅਰੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਖਰਚੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਅਤੇ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੰਪਨੀ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਗਾਊਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 282 ਅਤੇ 282-ਏ ਅਧੀਨ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਦਲੀਲ ਲਈ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਢੰਗ ਅਤੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ

ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ
ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Surinder Kumar